

Thiên Đường Công Sản!

Tôi sinh ra và lớn lên trong gia đình người miền Bắc Việt-Nam, năm 1954 cha mẹ tôi, anh chị em tôi cũng với tôi theo đoàn người di cư vào miền Nam để lánh nạn Công-Sản nên tôi đã hiểu phần nào về chế độ Công-Sản do chính cha mẹ tôi xoi lại cũng vì lý do đó mà tôi đã chọn binh nghiệp để phục vụ cho lý tưởng Tự-Do. Rất tiếc tôi và các chiến hữu của tôi mặc dù có vũ khí trong tay mà vẫn để đất nước bị bại vong, tôi đã phải trả giá cho lời lầm này với hậu quả vô cùng thảm khốc và đầy đau khổ. Nhờ dành cho những kẻ chiến bại với tất cả cực hình dã man tình vì nhất của thời đại qua 7 năm tù đầy và mất tất cả kẻ cả hạnh phúc của gia đình. Mặc dù đang đứng trên phần đất Tự-Do ở vùng Sài Gòn Việt-Nam còn hàng trăm ngàn bạn bè tôi sống lây lất, khốn khổ, chết đói, chết mòn trong các trại tập-trung với tất cả tủi-hèn và hèn-cầm chông-chát.

Những điều tôi viết sau đây có thể không chính xác về thời gian vì di chuyển quá nhiều nhưng tất cả đều là sự thật đã đến với tôi trong suốt thời gian của đây qua nhiều trại tập-trung của Công-Sản Việt-Nam. Tôi chỉ muốn nói lên sự thật chứ không mang tính cách tuyên-

truyền hoặc bơi nhỏ, mặc dù tôi là người trong cuộc tôi cũng không hiểu tại sao với chuôi ngậy dài không còn bả lông mà tôi vẫn còn sống để trở về.

Tôi có mặt tại Saigon trong những ngày cuối cùng của Miền Nam bị mất, nhỏ sống ở Thủ Đức nên tôi không bị kìm hãm cho đến ngày di hành - diện cải tạo 28 tháng 6 năm 1975. Trước ngày gọi các sĩ - quan tử cấp Trung - Tá đến Thiệu - úy di hành diện tất cả các tổ báo của tập đoàn lãnh đạo Hà Nội đều đang tại ngày giờ, địa điểm trình diện theo thứ tự từ cấp cao xuống thấp, trong lệnh gọi chỉ yêu cầu mọi người mang theo 10 ngày ăn, tôi tuy là Trung - úy nhưng chưa có quyết - định của Bộ Tổng Tham - Mưu ban hành mà mỗi chỉ có tên thặng cấp trong niên giám nên tôi vẫn đi hành - diện cấp Thiệu - úy tại Trường MEXICURIE vào lúc 3 giờ chiều. Đến 12 giờ đêm tôi được chở bằng xe buýt - bưng cũng với 37 người nữa lên Học - Môn và tập trung tại Liên - Đoàn 5 Công - Binh của quân - đội Việt - Nam Cộng - Hòa. Ở tại đây mọi người được học tập chính - trị trong 3 tháng, sáng từ 8h - 12h, chiều từ 2h - 6h, buổi tối sinh - hoạt từ 7h - 10h, ngày trong những ngày đầu chúng tôi đã được nghe nói về LAO - ĐỘNG LA VINH - QUANG, TÔI AO CỦA MỸ NGUY, ĐỀ QUỐC MỸ LÃ XÊ THƠ XÂM - LƯỢC CỦA NHÂN DÂN VIỆT NAM VÀ NHÂN DÂN TOÀN THẾ - GLOBE các bài học đã được soạn thảo sẵn cho giáo - viên bộ - đội giảng có cấp bậc từ Thiệu - tá trở xuống. GARAGE của Liên - Đoàn 5 là nơi dạy làm lớp học, không có bàn ghế, mọi người ngồi bó gối để nghe giáo - viên giảng bài, mình đây là những ngày

(2)

Tam người chúng tôi hát bộ giờ học vì toàn phải nghe những
luận điều hoàn toàn đúng đúng đề kết tôi mình, qua tháng
đầu ngoài giờ học chúng tôi phải liên-tiếp làm những tờ
lý-lịch trích ngang, trích dọc, khai đi khai lại rất nhiều
lần với chủ đề khai đúng, khai thật, khai hết đề "Cách -
Mạng năm được tặng Anh hầu tạo điều kiện cho các Anh
học tập cải-tạo tốt, sau gần một tháng học chính trị và
khai-ban xong chúng tôi được hướng dẫn lên hội trường
để nghe giải viên đực kết, nhân xét của khuyết điểm, ngày
hôm đó học do một tên Thiệu-Ta' giảng bài, tên này cũng
giống y khuôn đúc cái tên giải-viên Việt-Cộng khác tại khai
chúng tôi lại phải nghe luận điều một chiều mà không được
phép có ý-kiến, đặc biệt tên này mỗi lần nhắc tới
Hồ-Chi-Minh là y khoc' cười cười. Giờ giờ học thứ hai
sau khi y nói thao-thao bất-tuyệt về ý nghĩa của cuộc
Thăng-lội và bị phi-nghĩa của Mỹ-Ngụy cũng các tôi
ai do Mỹ-Ngụy gây ra hầu đã chỉ đại một Thiệu-vỹ
cái-tạo còn rất trẻ bảo đứng lên và y nói với anh
này: "Anh hãy tự giác khai-ban thời-gian trước anh là
thành viên nòng cốt của Mỹ-Ngụy, anh đã dùng quyền
hạn trong tay để đốt bao nhiêu nhà dân và hiếp-dâm
bao nhiêu đàn bà con gái" tất cả chúng tôi đều ngổ-ngác
và anh Thiệu-vỹ đó chỉ biết đứng im không biết trả lời
sao vì nếu trả lời không có là chưa qua triết bài học mà
trả lời có thì làm gì có chuyện ấy xảy ra đề mà trả lời và
lại chúng tôi đã được học những qui định khi lên lớp

(2)

Trong giờ học không được có ý kiến, khi nào giải viên hỏi ai thì người ấy trả lời rồi chờ trả lời theo tình thần bài học mà thôi, Sau một hồi anh Thiên nghĩ được phép xuống và tên giải viên lại tư môn với ý nghĩ của hắn, ý nói tiếp cái canh được Mỹ-Nguy đã tạo đã quên đi nguyên gốc trong khi đó chúng tôi những người Công-Sản chiến đấu để bảo vệ quê-hương chúng may bị thương hoặc bị bắt sống là cái anh đem chúng tôi về mô' sống cho học-sinh thì ngẫm. Hết giờ học chúng tôi được về trại để dựng cơm trưa, đa số anh em đều có chung một ý nghĩ là không hiểu bọn lãnh tụ Công-Sản nơi thế nào mà thure-cấp của chúng lại có thể tìm được những điều phi-lý như vậy những không ai dám nói ra.

Sinh hoạt ở đây 3 tháng đầu liên tục đều đều như vậy, mọi người được hưởng theo chế 18Kg lương thực một tháng, trong bữa ăn cứ 11 người được lãnh một thìa cơm, 2 miếng đậu hũ và một chén rau luộc, tính ra mỗi người được hơn một chén. Đến tháng thứ hai tiêu chuẩn vẫn vậy nhưng phần ăn càng ngày càng ít và số gạo được chở từ trong bụng ra rất mệt nên khi về bị hao hụt rất nhiều phần hết bình đó nên đa số anh em bị phụ-thung, ghe' lở, mọi người bị sút cân thảm-hại, có nhiều anh em bị phụ quá mà thuốc thì không có nên phải lấy nước vo gạo để lạng xuống lấy cái đem uống cho bớt phụ vì trong nước vo gạo còn chất cám, phần anh em ghe' lở rất là khổ, tanh-tưởi, hồi ham sau cũng có một số anh em lấy vỏ cây bany

(3)

lồng đem nấu dùng nước xoa lên người nhỏ vậy mà dịch ghe' tưởng đời bất nhiều.

Qua sự tho' lộ của các tên quan - giao cho biết ngày Quốc - Khánh 2 tháng 9 chúng tôi sẽ được trả tự - do vì vậy mọi người đều cố gắng chịu đựng mặc dù đúng 10 ngày đó có anh em trốn trại (vượt ngục) bên cạnh tôi có anh Thiệu - uý Nam trốn thoát cùng với 2 người bạn, ở khu dưới có một Thiệu - uý người nhai - cần - vè cho Tổng - Thống Nguyễn Văn - Thiệu cũng trốn thoát, anh này khi đi đã viết lại câu nói của Hồ - Chí - Minh "không có gì quý hơn độc - lập tự - do" Vì tam biết các bạn ở ngay trên đầu năm, bên khu giam Thiệu - Tá cũng xây ra và trốn trại gồm 3 người đi chung thì một người bị bắn chết ở chân vọng xa, một người bị thương là Thiệu - Tá Vũ - Tường - Tintu cũng làm việc ở Cục An - Ninh Quân - Đội với tôi và một người bị bắt lại, đây là những vụ tôi được biết - còn ở các khu khác tôi không rõ vì trong căn - cứ được chia làm 5 khu được gọi là Ti đến T5.

Ngày 2 tháng 9 đã qua, chẳng có ai được về, chúng tôi bắt đầu được giao chú' trên thông rau xanh, mỗi đầu người phải trồng thế nào để được 21kg một tháng, giống từ tui, một phân cho bốn con - bò đem xuống con phân bón mục phân ở các cầu - trên lên, mỗi khu có một mả - cầu lộ - thiên dài khoảng 15m rộng 2m và sâu 2m mỗi buổi sáng dùng gầu làm bằng móng sắt để mục phân lên gành ra trên ruộng trộn với đất hoặc pha với nước để bón cây, đa số chúng tôi rất sợ phân

(3)

quả là đi đây nữa chỉ đứng xem đi tròn xung tua con-bò
quần-giáo không đồng ý bắt chúng tôi phải đứng tay tròn nữa
đều, hân thấy chúng tôi gặp ngừng, hân cho tập hợp cả đi
đi lên lớp, hân nói chúng tôi còn đâu có quan-liều nên
chứo thấy được sự vinh-quang của lao-dộng khi mà coi anh
thấy "Cút" mà không ghê, ngủi "Cút" mà không thối
lúc ấy mỗi hy-vọng trên-bộ được.

Cứ sau một ngày lao-dộng 8 tiếng đến tối chúng
tôi lại bị hạ bồn để nghe con-bò rút âm khuyết điểm và phi
bình kiêm thảo cũng như nghe quần-giáo nói chuyện về khoa
học, kỹ-thuật. Khi gian này Việt-Nam đang hy-vọng có dân
học ở ngoài thêm lúc đi đến tên quần-giáo nói về kỹ
thuật khai thác dầu của miền bắc xã-hội-chủ-nghĩa. Hân
nói đang lễ chính-phủ khoan dầu ở đất liền nhưng nếu
khoan như vậy thì phải dọn đi 2 tỉnh là Thái-Bình và một
tỉnh nữa, làm như vậy bỏ thiệt hại cho dân nên nhà
nước quyết định khoan ở ngoài biển khoan vào, dầu của
nước ta rất tốt, nhiều gấp 5 chục lần của Trung-đông,
chỉ cần khoan 100m là có dầu phụt lên đem dùng ngay. Chúng
tôi ngồi nghe, muốn cười mà không dám cười, sau một phút
im lặng nhìn về mặt tên Trung-ủy con-bò rồi dấy về tư
hào về trình độ hiểu biết khoa-học kỹ-thuật của hân tôi mới
xin phép được hỏi ý-tạo cho anh em biết thoải mái trong
sự ngu dốt của hân. Tôi hỏi tay và xin phép ý kiến.

- Anh tên gì? Được, cho phép anh ý kiến.

- Thưa con-bò vậy anh mới khoan mình làm lấy hay

phải nhập - cảng ở nước ngoài?

- Dầu và các anh lúc nào cũng bị lệ thuộc, mọi khoản đầu tư có gì mà làm không được, chính phủ sẽ đóng sản xuất hàng loạt, chỉ ba năm nữa Việt-Nam sẽ trở thành một siêu cường quốc, tên đế quốc Mỹ là tên đế quốc bù nhìn - số nhất mà còn bị ta đánh chạy về nước không kịp mang theo là có mà ta còn làm được mọi công việc sản xuất cái mà khoản đầu tư quá đắt - lãng.

Đến năm 1946 chúng tôi được đi chuyên lên Long-Tran thuộc tỉnh Long-Khánh, sau khi phân loại dọc danh sách cứ 38 người một xe MOLOTOVA vào lúc 5 giờ chiều, xe hoàn toàn được bịt bưng thật kín, ngồi ở trên xe chật chội được hòa một tiếng anh em quây quóp nên xin được hé tấm bạt cho có không khí vào trong tên con bò đực tại không cho, mãi đến 8 giờ thì xe mới chạy đến Trại Long-Lung của Sư-đoàn 18 cũ vào lúc 01 giờ sáng, xuống xe trời vẫn tối lại vừa mưa chỉ nghe tên được gọi qua danh sách theo thứ tự đi vào từng nhà một, cứ 11 người một nhà, qua gần một năm giờ - phòng các căn nhà này vì hở hơ nên giọt mồ hôi chảy xuống vì quá mệt mỏi nên chúng tôi cứ nằm tại xuống đất cho đến sáng mới thấy tất cả đều làm lem-luộm, nguyên nguyên hôm sau chúng tôi được nghỉ để xử lý tình hình ở chỗ ở và sửa soạn bước vào lao động, thời gian này tôi đã được ném mọi công việc là Vinh-Quang thực-sự, ngày 8 tiếng ở ngoài trời nắng, chúng tôi phải cưỡi những bãi đất trù-thực hơi rửa lên để không mất dụng cụ việc, xẻng hoàn toàn làm bằng sắt thép - kiên-lực được

đem nung lên hơi dạn đẹp ra thành - thò^o kho cuc' vào xi-măng.
qua' cứng lại tôi bị phồng lên và lột sạch hết lớp hết và đau
không, không ai được nghỉ. Tiêu chuẩn lượng thức ăn 18 kg
xứng 17 kg hơi 15 kg nên vô cùng thê thảm -
thoáng được chút dạn hũ hoặc rau con cho? yêu là mười hột,
đôi khi trong lúc phát quang chúng tôi bắt được con thỏ
sống hoặc con rắn là đem về nấu chung cho cả đờ^o với nhơn
bổ^o gần leo người. Vì đa số anh em vẫn nghỉ tới ngày về
hoặc một sự thay đổi^o nên mọi người vẫn ăn nhai - nhưc đi^o
sống trong niềm hy-vọng, ở đây kỳ^o luật rất gắt gao, hàng
ngày chúng tôi đi làm đều phải ngang qua 2 cornex trong
đó một 2 người vào trốn trại vừa chống đờ^o lao-động
(Trước khi đi chuyên này tôi cũng không thể^o hiểu được tại sao
họ lại có thể sống được mấy trăm ngày trong 2 cái lỗ lửa^o ấy).
Trong số 8 người tôi biết 3 anh, Anh Công và Anh Tùng trốn trại
không thoát, Anh Sủ bị ghep' vào tới chống đờ^o lao-động, mỗi
cornex một 4 anh được cùng chung với nhau ngày đêm trừ giờ
ăn cơm trưa và chiều mỗi buổi 15 phút kẻ^o cả việc đem phân
đi đờ^o, 4 anh được phát 1 thùng bắt 5 lít đờ^o đi câu và trừ
đờ^o được đem đờ^o một lần, thời mùa hè 3' Long - Giao nắng
cháy da vậy mà mỗi cornex chỉ^o được đờ^o một số^o lỗ^o bằng
đinh 10 phân đờ^o lâu mỗi hột^o - thò^o, mỗi tháng được tắm một
lần 15 phút, tiêu chuẩn ăn 9 kg/tháng với mười hột, các anh
bị một đờ^o tháng thò^o ba trông người chỉ^o như^o da bọc tì
xương, trước tình trạng như vậy cứ mỗi lần lấy cơm cho
8 anh chúng tôi cố^o gắng men^o thò^o cơm thật chặt, chứ nếu

(5)

Đề cơm bung lên nhìn bề thấy nhiều và tên Cau. Bỏ dần đề bắt đồ trở lại, nhưng sau cũng vẫn đề tiếp. Đề cơm cho 8 anh cũng bị phát gọi và đề chắc hẳn hơn cứ mỗi lần gọi đem cơm cho kỷ luật chỉnh tay tên Cau. Bỏ dùng đũa với châu cơm lên đề xem cơm có đúng qui định dành cho kỷ luật hay không. Có những buổi trưa chúng tôi vào dùng cơm trưa xong là nghe tiếng đập thùng thùng trong CORTEX kèm theo tiếng chửi thề to, chửi Nguyễn Văn Tiến, chửi cả Hồ Chí Minh vì trời nóng quá nên các anh muốn phát điên, có lần tên vệ binh lên dạo sung chửi vào CORTEX những các anh vẫn chửi và yêu cầu được bản những tên này bắt²⁴ bắt các anh đi quá, các anh có chết cho nóng một viên đạn, Các Mạnh muốn các anh sống để thấy tội lỗi của mình ».

Qua thời gian ở Học Mưu chúng tôi đã đối diện với sự đói khát những là thời gian dài nên chưa đến nỗi, khi tôi Loang Giao lao động rất nặng mà ăn lại bột đi nên Anh em kiêm được gì ăn mấy miếng ăn mà không chết là ăn, đầu tiên hun chuột đi ăn hết rồi chuột cũng dần dần quay quai bắt cá - cá (có danh từ là tôm bay) những cá - cá, châu - châu chỉ có mua nên chẳng ăn gì để bắt chỉ ăn chỉ khổ có Trạng thì bắt ve để dành chỉ tiêu 5 hoặc 7 con mỗi đêm làm thịt nướng ăn một lượt, thường trong lúc phát lương thì bữa là trứng hoặc là kho qua về lược ăn dần cho đỡ đói, lấy củ thủy vát gì, là gì có người ăn không chết là mà nhau ăn theo.

(5)

Vì tình-trạng thiếu-thốn, ăn uống thiếu vệ sinh nên
có nhiều anh em Việt-lúc bỏ-còn lại-cũng không còn đủ sức
lao động đạt chỉ tiêu nữa. Đa số dân miền Nam lúc ấy hầu như
80% cơ thể nhân bị cái-tạo nên người nhà lại gửi lâu
qua đăm rạ dư-luân xôn-xáo công vào vấn đề nhân quyền
đã bắt đầu có tiếng nói trên diễn đàn Quốc-Tế bước lên Việt-
Cộng phải cho chúng tôi viết thư để báo gia đình ở thăm nuôi,
trong thư phải viết theo nội dung của Cán Bộ đề ra, chỉ được
viết là rất khỏe mạnh, được cải-mạng lo cho đầy đủ về mọi
mặt cho nên vấn đề thăm nuôi là nằm trong chính sách nhân
dân của Đảng hầu giúp các anh an-tâm cái tạo tốt, tất cả các
thứ đều không được dân đề-cán bộ còn kiểm-đuyệt, lại thay nữa
viết không đúng qui định sẽ bị gọi lên làm việc và cắt thăm nuôi
3 tháng hay 6 tháng tùy theo mức độ vi-phạm nặng hay nhẹ.
Hình-thức cầm thăm nuôi là hình-thức huân-hiệu nhất đi-không
mọi người phải lưu-đúng đạt chỉ tiêu, hơn chỉ-huy biết chúng
tôi đang tuyệt vọng về sức khỏe với lại nặng trĩu cảm-gra-
định mọi người đều ~~đều~~ mong được gặp mặt cha mẹ, anh em,
vợ con và chỉ vì gia đình mong cứu-vãn được tình-trạng sức
khỏe từ quá-thảm-hại của anh em lúc bấy giờ. Về chỉ tiêu
được giao cho mỗi đầu người vừa phát quang vĩa lên lưng
khoảng chiều dài 100 mét, ngang 1m cao 80 cm, người
khỏe mạnh nhất của đội làm xong cũng chỉ còn dư được 45-50
phút lại phải trắng qua làm phục cho người yếu vì nếu
trong đội nhiều người không đạt chỉ tiêu giờ thăm nuôi sẽ bị
giảm-bớt, đó là phần chỉ tiêu cuối cùng còn cần đi lấy của thi

Tôi thiếu một người phải 2 cây chài 4 m đường kính 20 → 25 cm, bồng một cây và chèo một cây vác đi bộ khoảng 4 km ngoài vì đến trại, thỉnh-thoảng được nghỉ, trong lúc ngồi nghỉ làm không được tiếp xúc với dân chúng hoặc như qua cửa dân cho, thường thì chúng tôi phải đi lấy củ và công tác này nhe, khi ra ngoài vẫn được thấy dân chúng và xe cộ cứ mỗi tháng chúng tôi được đi lấy củ một lần.

Thời gian ở Long-Giao gần một năm tôi được gặp mặt Mẹ tôi, vợ tôi các con tôi 2 lần, đến khoảng tháng 5 năm 1977 sau nhiều lần thanh lọc tôi bị liệt vào thành phần nguy hiểm có nhiều liên hệ với Mỹ vì có học thường công-Mai do CIA chi-đạo (theo luận điệu công-San) tôi bị đưa ra Bắc, đây là chuyện đi mà tôi nghĩ rằng không có ngày trở lại, gần 4 năm sống trong địa-ngục, trần-gian tôi đã hứng-chịu mọi cực-hình dã-man nhất của thế-hệ và mắt-mắt rất là to lớn, Bó tôi buồn rầu đến mất vào năm 1979 cũng năm này vợ tôi bỏ lại 3 con tôi còn anh' đại cho Mẹ tôi nuôi đi' lập gia-đình khác.

Lần đi này cũng giống các lần đi trước, mọi người được mang tất cả đồ đạc ra sân để nghỉ chờ danh sách chuyển trại, cứ 40 hoặc hơn lên một xe buýt buýt, 38 người đi chật trong hơn 40 người lại cũng chật chội hơn, tôi tôi tận-cùng nằm trên xa lộ Kiên-Huê lúc 12 giờ trưa, khi xuống xe tôi thấy có rất đông Sĩ-quan các-tạ được chuyển từ các trại khác đến trước và có sẵn một số tàu buôn đậu sẵn, tôi không rõ mỗi tàu có mấy khoang chỉ biết mỗi khoang có

200 người, sau khi tôi và anh em xuống hết hầm tàu, cái
thùng nước lớn, của hầm đóng lại chỉ chứa một khay nước
đủ nấu một thùng sất lấy 20 lít xuống mà thôi, 200 người
được hai cái một cái dùng để "chì câu", một cái dùng để
chì tiêu. Chúng tôi được phát lương khô của Trung Quốc mỗi
phần là 250 gram nhưng chả ai ăn được vì say sóng, ngày
hôm sau thùng nước tiêu qua đũa lý do anh em ở dưới vào
dậy, nước tiêu với củi ăn trên ra sân tàu chúng tôi với
lên trên để xin được đồ 2 thùng vệ sinh nhưng tên Cam-
bô bảo phải dùng 25 tiếng mới được. Một số anh em mang văng
thêu thì cột lên năm số còn lại năm không cả lên nước tiêu
và phân, đến ngày thứ ba nhiều người có mửa tại đây
số nằm trên văng có tóe xuống người nằm dưới, tình trạng
vệ sinh vô cùng bi đát phân bị ngộp nên nằm la liệt, hầm tàu
thì nhỏ nên năm không cả lên nhau, đến xế chiều ngày thứ
tứ chúng tôi nghe loa thông báo đã tới bến Bắc Xá. Hơi chơ?
Nghĩa, tàu bỏ neo ở một bên phía sau Hải Phòng, chúng tôi
khi khỏi tàu khoảng 8 giờ tôi lên bờ tôi mới thấy là người
lính mà thật bại trước kẻ thù thật là nhục nhã, cả đoàn
người thất thế đi giữa hai hàng chó săn lúc nào cũng chồm
tới như muốn xé tôi ra từng mảnh bên cạnh những tên
Lông-Mu Tục-cầm thanh gươm thay cho ba trái mìn là hết giống
như là hết một đoàn thu-vật, sau khi qua khỏi hàng rào ch
vũ công-an chúng tôi được lệnh nghỉ đi lánh phần ăn thức
với nước uống, trải qua 4 ngày 5 đêm chúng tôi chưa ăn từ lâu
mà ăn nên ai cũng hạ-vong phần ăn tuổi họ giúp cho tinh thần

(7)

được đổi chút. Một tên công - an cầm loa loan báo với chúng
tôi là các anh đã chính - thức đặt chân lên Miền - Bắc Xã -
Hội - chủ - Nghĩa mọi hoạt động từ nhỏ đến lớn đều phải rập
khúc theo con người xã - hội chủ - nghĩa khi nào các anh được
lệnh ăn uống ỡn, khi nào ngủ là phải ngủ đúng luật qua
đổi giờ giấc đầu xong, các nữ bộ - đội và công - an trao cho chúng
tôi mỗi người một phần được lấy ra từ các thùng đặt ở vệ
đường, phần ăn gói bằng một loại lá cây to bản, sau khi mỗi
người đã nhận xong một gói tên công - an cầm loa ra lệnh
cho chúng tôi ăn, tôi mở gói bóc phần ăn ra, ngoài nửa trái
dứa chuột và một miếng dưa gang bằng nửa bàn tay không còn
gì khác, tôi nhìn qua anh bạn cũng vậy. Vừa ăn tôi vẫn ăn
khoảng 15 phút chúng tôi lại được lệnh lãnh nước mỗi người
được phát khoảng 01 lưng sữa bò nước lạnh xong tiếp tục lên
đường, phần ăn của xã - hội - chủ - Nghĩa không đủ giúp chúng
tôi khỏe ra được mấy tuy nhiên chúng tôi vẫn vô tư mang vác
đồ đạc từ miền Nam đem theo lý do trước khi ra Bắc chúng tôi
vừa được tham nuôi xong nên ai cũng đầy đủ thức ăn và
lượng thức, rất may từ bên cạnh đến chỗ dừng nghỉ xe lửa
không xa khoảng gần 1km thời nên mọi người đều đến sớm đầy
đủ, mọi người được chia thành toán 50 người một, trời
về khuya hơi lạnh nhưng anh được nghỉ ngơi nên tôi
thấy tỉnh táo đôi chút, khoảng 12 giờ khuya chúng tôi lên
xe lửa, 50 người một toa, vì đồ đạc nhiều mà xe lửa
lại chỗ xi măng nên hết sức chật chội, xi măng bề mặt
đầy vào tới tận, quần áo hết thì muốn xé xi măng

(7)

bay theo vãn lộ mũi. Đến khoảng 9 giờ sáng xe lửa ngừng ở gần bên phố YÊN-BAY, trước khi tới đây không ai biết chúng tôi đã được dân chúng đón tiếp bằng khẩu hiệu chào đón và trên cửa đã thật không - biết cũng với lời chào - chào - chào tôn kính - an ổn - tại "Đoàn các anh thấy dân chúng ngoài này họ thù-hận các anh như vậy đó, kể từ giờ trở đi các anh hãy đi không ai ngăn cản - của tôi để dân chúng họ phân xử rồi gây thiệt mạng cho các anh thì hàng mà chịu lấy".

Bước xuống xe lửa chúng tôi không ai với đồ tình thần mang theo đồ đạc nữa hầu hết vật bỏ ở dọc đường, sự thiếu thốn của các trai gái. Tại miền Nam họ giúp chúng tôi phải đi-phòng mỗi lần đi-chuyên khổ mang theo vật dụng cá nhân vậy mà giờ này chúng tôi phải vất vả từ chối trình trạng bức khổ của mọi người rất thật. Lúc chúng tôi sắp được lệnh đi-chuyên đi xuống phố thì có một tên mang quân hàm trung tá xuất hiện và hỏi "Tôi biết các anh từ miền Nam ra rất mệt tuy nhiên các anh đã mang theo được cái gì ra đây thì tôi cố gắng giữ lại mà đừng như 's' trai miền Bắc thiếu thốn" vừa nghe xong là mọi người vội gom góp đồ dùng đồ vật đi để mang theo. Qua phố YÊN-BAY chúng tôi được xe chỉ đến trại, xe chạy toàn đường đất, đến chiều chúng tôi mới đến với và được thông báo trại chỉ cách khoảng 2 km. chúng tôi lách-thích mang vai đi dọc leo qua một cái núi là xuống ngay vào suối đây đây leo chẳng chút, tôi đi được bao nhiêu mãi vẫn chưa tới trại thì ra phần qua một phần vừa đi vừa phải vet cấp hàng đi lên lên đi nên vất vả, cái đi dưới

dòng suối hai bên là vách núi cao sau cùng rồi thì cũng tới,
 chúng tôi được lệnh nghỉ vì đã tới trại, tôi đi ý định trại
 dài chẳng thấy núi chỉ thấy một rừng tre nữa, sau khi mới
 người được phát một ly nước lá với tên Canh bố chỉ cho
 chúng tôi một đám rừng tre thưa vô bao đó là núi lại, trại
 của các anh, chúng tôi được lệnh vào đi ở - định đi
 dạo, vẫn đem đồ cá nhân đến với chưa kịp nghỉ đã có
 lệnh đem tất cả vật dụng ra để kiểm tra. Được khi hôm
 tra tên chính trị viên đã giao đầu bằng luận điệu công sản vào
 chúng tôi là các anh được Đảng và nhà nước cho ra đây cốt
 tập luyện để các anh học tập lại tập, kể từ giờ trở đi
 các Anh phải sống theo lối lối xa - hời chủ nghĩa đẹp đẽ
 lối sống cá nhân chủ nghĩa, trại kiểm tra để dùng cá nhân
 của các Anh cốt ý giúp cho các Anh có lối sống gần - đi
 hợp với đời sống văn minh, các Anh mỗi người sẽ được gửi
 lại 2 đồ dùng, một dụng dụng cơm, một dụng dụng nước
 mỗi người 2 bộ quần áo kể cả bộ đồ dùng mặc, ngoài những
 qui định vừa nói tất cả thức - phẩm, thuốc men trại sẽ
 trích thu để dùng chung. Trời, rừng và quần áo các anh phải
 đăng ký để gửi khi nào các Anh tiễn bộ được về trại sẽ trao
 lại, anh nào có ý vi phạm sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.
 Bây giờ chúng tôi mới thấy tên Trung tá bảo chúng tôi mang
 theo cốt ý cho thuốc lá của hân trích thu, sau khi đã gom
 góp tất cả mọi thứ được chuyển lên ban chỉ huy trại xong
 xuôi chúng tôi mỗi người được phát một con dao để phát
 quang tam thời dùng làm chỗ ngủ đêm nay, chúng tôi

làm tôi tớ, như có ánh trăng nên tôi lúc được phụng dưỡng
đã được một khoảng đất trống đủ cho ngôi đi nghỉ ngơi. Bởi quân
quốc nơi chuyên, hẳn là chúng tôi ở miền nam mới ra con
một nên thông - cảm cho các anh được nghỉ ngơi với 200
con người như các anh mà làm thế này con thua có đủ trở
10 tuổi của xã hội Chu nghĩa. Văn để ăn uống tiêu chuẩn các
các anh được tính từ ngày mai con ngày hôm nay là do trại
tự túc cho các anh, tất cả chúng tôi đã qua một nước nên
chẳng để ý tới tên quân quốc nơi gì chỉ cần mong sao hẳn cho
nghỉ ngơi cũng chẳng ai còn đâu có đâu để nghỉ đến ngày mai,
sau một hồi lễ tôi Mỹ - Ngụy rồi qua đến độ xã hội Chu nghĩa
hơn hẳn tốt đẹp, tôi đó chỉ một vài đại v.v và v.v hẳn
không còn gì để nơi này lúc ấy hẳn mới cho chúng tôi nghỉ,
trời về khuya càng ngày càng lạnh song ai cũng ngủ ngon lành,
chúng tôi được báo thức lúc 5 giờ sáng để tập thể dục, buổi
luyện thể và múa đoàn leo động như ngày xưa, tất có 400 con
người được dồn vào một khu vực chia làm 4 đội ở 4 trại
cách nhau gần 1 km, trại của tôi gọi là trại 1 với nhân số 100,
ngoài 30 người ở lại nấu cơm và thuật lý như ở - con lại
báo anh em được dồn ra khu này trước mặt đi phát quang trống
lúc khuya, lần đầu tiên chúng tôi lần đầu tiên phát quang đất
được mệnh danh là xã hội Chu nghĩa tôi đã gặp, ngày những
con người thân hình giống y hệt các bạn mà vô hồn như ảnh,
quân áo lá tôi và chúng tôi đang, tuy chân không khinh chi
thực 2 con mắt lộ ra là tôi to một chút, qua vài câu thân
thân vung trộm tôi được biết đó là những sĩ quan chính thức ra

(9)

cơ... tại từ năm 1976, họ nhìn tôi là biết ngay ở trong Nam
mới ra vì họ với họ tôi còn khỏe mạnh rất nhiều, từ bây
tôi là Anh mới ra thì như vậy nhưng cứ ở đây mà ăn uống
xã-hội, chủ-nghĩa chỉ còn 5 tháng sau chúng ta sẽ
giống nhau như đũa, tôi không thể nào tin được điều ấy
những sự thực vẫn là sự thực chưa đầy 5 tháng sau tôi
đang từ 62kg sụt xuống còn 38kg, chúng tôi đã thực
sự đương đầu với đói khát triền miên cộng thêm đồng bào
bị tuyên-truyền rất thù ghét, từ đứa trẻ mới biết đi đến bà
gà 70 > 80 tuổi tất cả đều nhìn chúng tôi dửng dưng
hỏi, họ chỉ chúng tôi là hàng người bán nước là
người không còn nhân-tính ai em ai em ai em
thịt đồng loại coi anh, thật là một gương mặt tuyên-
truyền ghê-gớm quá, đối bóng người dân lam-lu, cơ-cứ
những họ vẫn tin ở lời Hồ-Chí-Minh "Đánh thắng giặc
Mỹ ta sẽ xây dựng bằng mười" và sự khổ-cực ngày hôm
nay của họ là do chính chúng tôi tạo ra. Đứng trước
một sự thực hết sức phũ-phàng chúng tôi chỉ biết cảm
lặng và lại với tiêu-chuẩn ăn uống ngô tính từng hạt buổi
sáng 65 > 67 hạt mỗi buổi ăn chính được tăng gấp 10 lần
tức 650 hạt, thức ăn chủ yếu là nước muối pha loãng thỉnh
thoảng thêm chút rau húng hoặc măng tre luộc, chúng tôi
hoàn-toàn thất-vọng cho ngày về gặp lại gia đình mà chỉ
nghĩ là chóc-é-khẩn thân xác bỏ rơi lại phần đất oan-uyệt
mày. Nơi đây mọi người Việt-Bắc khó lòng tìm được loại gì để
mà ăn cả, đã có gần 10 người trúng độc vì ăn trái cây rừng,

(9)

Thường kết quả lao động là được phẩy xuống nước.
Mà đôi khi anh em trong các kết đó bắt được con của
họ con cá, khi biết rửa sạch khi ăn sống vì anh em cảm
ngọt và dùng làm, cá đó 80 anh em sau 2 năm gần đây.
Không đã giúp cho bạn tôi quan với sông kết này chẳng ai
biết tiêu chảy, về bệnh. Hoàn trong các anh là công-san thì
bệnh này cũng vì thế đưa đến chết các bệnh mang đi-dang n
vết sưng lúc mang-mạnh thì cảm anh thì vẫn chết là
Hàng lý do không có thực cũng vậy anh em bệnh làm cũng
tổn hại rất là bệnh tật, anh em bệnh này đã làm thì
các bạn kết các anh-pham-anh-dien-khi-ske-kho ở Long-Giao
gần 100 anh em của các anh-kho thì kết 80 anh em chết
vì bệnh này trong cũng theo-gian dưới ghi trên báo anh em đã
thoát gần các anh? Hai bệnh-kết lý thanh-kho anh em cũng
là được biết.